

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **B. R. S. M.**, narozená „X“,
státní příslušnost Libye,
bytem „X“,
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Rudlovčákem,
sídlem Revoluční 1028/8, 110 00 Praha 1,

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 7. 2017, č. j. CPR-13626-5/ČJ-2017-930310-V238,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 4. 7. 2017, č. j. CPR-13626-5/ČJ-2017-930310-V238, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 29. 1. 2016 (v žalobou napadeném rozhodnutí je nesprávně uvedeno datum 29. 1. 2017 – pozn. soudu), č. j. KRPU-16921-11/ČJ-2016-040026-SV, kterým byla žalobkyni uložena povinnost nahradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění paušální částkou ve výši

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

1 000 Kč stanovenou vyhláškou Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 520/2005 Sb.“), a to do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

2. Dále se žalobkyně podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 4. 7. 2017, č. j. CPR-13626-3/ČJ-2017-930310-V238, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 26. 4. 2017, č. j. KRPU-16921-22/ČJ-2016-040026. Tímto usnesením nebylo vyhověno žádosti žalobkyně o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění vydanému správním orgánem I. stupně dne 29. 1. 2016, č. j. KRPU-16921-12/ČJ-2016-040026-SV, a žádosti nebyl přiznán odkladný účinek dle § 41 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dále žalobkyně svou žalobu směřovala proti sdělení žalované ze dne 4. 7. 2017, č. j. CPR-13626-4/ČJ-2017-930310-V238, jímž žalovaná informovala žalobkyni, že nebyly shledány důvody pro zahájení přezkumného řízení ve smyslu § 94 správního řádu s odkazem na § 96 téhož zákona. Posledním rozhodnutím, jehož zrušení se žalobkyně domáhala, bylo rozhodnutí žalované ze dne 4. 7. 2017, č. j. CPR-13626-6/ČJ-2017-930310-V238, jímž byla zamítnuta její žádost o obnovu řízení podle § 100 odst. 2 správního řádu s tím, že se obnova řízení nepovoluje, jelikož nebyly shledány důvody pro obnovu řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) a b) správního řádu.
3. Pro přehlednost soud na tomto místě uvádí, že žalobkyně svou žalobu podala dne 1. 8. 2017, a to u Městského soudu v Praze, který usnesením ze dne 3. 8. 2017, č. j. 1 A 86/2017-17, rozhodl, že se žaloba v části, jíž se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 4. 7. 2017, č. j. CPR-13626-5/ČJ-2017-930310-V238, vylučuje k samostatnému projednání, a následně usnesením ze dne 3. 5. 2018, č. j. 1 A 39/2018-19, rozhodl, že se tato věc postupuje Krajskému soudu v Ústí nad Labem jako místně a věcně příslušnému soudu. Zdejší soud tak v projednávané věci rozhoduje pouze o té části žaloby směřující proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 7. 2017, č. j. CPR-13626-5/ČJ-2017-930310-V238, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně o stanovení povinnosti žalobkyně nahradit náklady řízení o správním vyhoštění.

Žaloba

4. V podané žalobě žalobkyně konstatovala, že nesouhlasí s rozhodnutími žalované, neboť se nevypořádala s jejím tvrzením o nicotnosti zamítavého rozhodnutí správního orgánu I. stupně o správním vyhoštění. Poukazovala na to, že v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně zpochybňovala jeho tvrzení týkající se například místa jejího pobytu. Dále uvedla, že rozhodnutí o správním vyhoštění nemohlo být vydáno, jelikož jí bylo uděleno vízum za účelem strpění s dobou platnosti od 19. 2. 2016 do 18. 2. 2017. Udělením předmětného víza dalo Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, jasně najevo, že žalobkyně má legitimní a zákonem uznávaný důvod pobývat v České republice. Rozhodnutí o udělení víza mělo dle žalobkyně přednost před zahájením řízení o správním vyhoštění. V této souvislosti žalobkyně zdůraznila, že důvodem pro vydání víza za účelem strpění byl probíhající válečný konflikt na území její domovské země a možné ohrožení žalobkyně při jejím návratu tam. S ohledem na uvedené žalobkyně namítala, že došlo na straně správních orgánů k pochybení, když vydaly rozhodnutí o správním vyhoštění, které opřely o závěry vycházející ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 29. 1. 2016 o možnosti vycestování žalobkyně zpět do vlasti, neboť měly při svém rozhodování

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zohlednit následně vydané rozhodnutí o udělení víza za účelem strpění ze dne 18. 2. 2016, které bylo dle žalobkyně možné považovat za nové závazné stanovisko.

5. Dále se žalobkyně ohradila proti osobě tlumočníka, který jí byl v řízení před správním orgánem I. stupně ustanoven. Upozorňovala na to, že není zapsán v seznamu tlumočnicků a znalců, a měla za to, že zjevně pochybil při tlumočení obsahu zamítavých rozhodnutí a jednotlivých úkonů správního orgánu I. stupně. Za závažnou okolnost poté považovala skutečnost, že byla jejím jménem podána listina označená „Teplice 03. února 2016“, přičemž popřela, že by tuto listinu, která má být zřejmě odvoláním proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně (o správním vyhoštění – pozn. soudu), podepsala. V této souvislosti dále uvedla, že tyto námitky uplatnila ve své žádosti o obnovu řízení a s jejich vypořádáním uvedeným v rozhodnutí žalované ze dne 4. 7. 2017, č. j. CPR-13626-6/ČJ-2017-930310-V238, nesouhlasila.
6. Žalobkyně konstatovala, že vydaná rozhodnutí mohou být nicotná i z důvodu, že skutečné provedení ústního jednání ve věci se uskutečnilo dne 21. 1. 2016, a nikoliv 25. 1. 2016. Navíc v projednávané věci je dáno hned několik důvodů pro jejich zrušení, jelikož vykazují vady nicotnosti a nepřezkoumatelnosti a rovněž vycházejí ze skutkového stavu, který nemá oporu ve spise. Závěrem žalobkyně podotkla, že v případě návratu do země jejího původu jí hrozí fyzická likvidace, neboť její manžel byl diplomatem za minulého vládnoucího režimu.

Vyjádření žalované

7. Žalovaná ve svém písemném vyjádření trvala na správnosti napadeného rozhodnutí a navrhla, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl. Podle žalované žalobkyně vyvolala řízení o správním vyhoštění porušením povinnosti tím, že na území České republiky pobývala bez platného víza, ač k tomu nebyla oprávněna. Žalovaná neshledala ve svém postupu a svých závěrech žádné pochybení.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a žalobkyně nesdělila soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

11. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Dne 25. 1. 2016 se žalobkyně dostavila ke správnímu orgánu I. stupně, přičemž kontrolou jejího cestovního dokladu bylo zjištěno, že jí bylo uděleno schengenské vízum s platností od 30. 9. 2015 do 17. 11. 2015 a délkou povoleného pobytu 34 dnů; následně bylo žalobkyni uděleno národní vízum s platností od 18. 11. 2015 do 21. 1. 2016 a délkou povoleného pobytu 65 dnů. Žalobkyně od té doby nevycestovala, a pobývala tak od 22. 1. 2016 v České republice bez platného víza nebo oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna. Dne 25. 1. 2016 bylo žalobkyni oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 zákona o pobytu cizinců a byl s ní sepsán protokol o výsledku účastníka správního řízení za přítomnosti tlumočníka.
12. Dne 29. 1. 2016 správní orgán I. stupně vydal prvoinstanční rozhodnutí pod č. j. KRPU-16921-12/ČJ-2016-040026-SV, jímž uložil žalobkyni správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, stanovil dobu deseti měsíců, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a určil jí dobu k vycestování z území České republiky.
13. Téhož dne vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí pod č. j. KRPU-16921-11/ČJ-2016-040026-SV, kterým uložil žalobkyni povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč, a to do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobkyně pobývala na území České republiky bez platného víza, ačkoliv k tomu nebyla oprávněna, čímž porušila právní předpis, což bylo důvodem pro zahájení řízení ve věci správního vyhoštění a s ohledem na to je jí uložena povinnost nahradit náklady správního řízení.
14. Dne 3. 2. 2016 podala žalobkyně odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o správním vyhoštění, o kterém bylo dne 20. 4. 2016 rozhodnuto žalovanou tak, že tato změnila prvoinstanční rozhodnutí, když změna provedená napadeným rozhodnutím spočívala v nahrazení výrokové části rozhodnutí textem: „Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. se paní B. M. R S, nar. ..., státní příslušnost Libye, trvale bytem Z., L., ukládá správní vyhoštění a stanoví se doba, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 6 měsíců.“ Ve zbylé části bylo rozhodnutí podle § 90 odst. 5 správního řádu žalovanou potvrzeno. Rozhodnutí žalované ze dne 20. 4. 2016, č. j. CPR-6408-2/ČJ-2016-930310-V238, o správním vyhoštění žalobkyně, nabylo právní moci dne 16. 5. 2016.
15. Dne 5. 4. 2017 převzal právní zastoupení žalobkyně advokát Mgr. Petr Rudlovčák. Žalobkyně následně dne 20. 4. 2017 prostřednictvím svého právního zástupce podala odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění a žádost o navrácení v předešlý stav. V podání navrhovala, aby bylo žalovanou zrušeno nejen rozhodnutí o správním vyhoštění, ale rovněž rozhodnutí, jímž jí byla uložena povinnost nahradit náklady správního řízení. Dále uvedla, že v případě nevyhovění její žádosti o navrácení v předešlý stav žádá, aby bylo její podání posuzováno jako návrh na obnovu řízení, popř. jako návrh na zahájení přezkumného řízení. Ze správního spisu vyplývá, že na základě odvolání žalobkyně ze dne 20. 4. 2017 došlo k přezkumu rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým byla žalobkyni uložena povinnost nahradit náklady řízení, jelikož bylo kontrolou správního spisu zjištěno, že není možné doložit, že by bylo předmětné rozhodnutí žalobkyni doručeno společně s rozhodnutím o správním vyhoštění dne 29. 1. 2016. Žalovaná tudíž považovala odvolání podané žalobkyní dne 20. 4. 2017 za včasné, rozhodnutí správního orgánu I. stupně o povinnosti nahradit náklady řízení přezkoumala a rozhodla o něm Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobou napadeným rozhodnutím. Žádnému z dalších návrhu žalobkyně uvedených v odvolání ze dne 20. 4. 2017, tj. návrhu na obnovu řízení o správním vyhoštění, podnětu k provedení přezkumného řízení, ani žádosti o navrácení v předešlý stav, správní orgány nevyhověly.

16. Soud nejprve zdůrazňuje, že prakticky všechny žalobkyní uplatněné námitky směřují proti rozhodnutí o správním vyhoštění, popřípadě proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně o obnovu řízení o správním vyhoštění, které bylo pravomocně ukončeno rozhodnutím žalované ze dne 20. 4. 2016, č. j. CPR-6408-2/ČJ-2016-930310-V238, a proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění správního orgánu I. stupně ze dne 29. 1. 2016, č. j. KRPU-16921/ČJ-2016-040026, která ovšem nebyla předmětem soudního přezkumu v této věci. Zdejší soud se proto nemohl v tomto soudním řízení zabývat námitkami žalobkyně zpochybňujícími zákonnost a přezkoumatelnost těchto rozhodnutí.
17. Žalobkyně dále obecně namítala, že rozhodnutí žalované, které je předmětem přezkumu v této věci, je nicotné. K tomu soud uvádí, že nicotný je takový správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva k něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. K nicotnosti soud přihlíží z úřední povinnosti (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001-96, publ. pod č. 793/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Rozhodnutí, kterými byla žalobkyni uložena povinnost nahradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění paušální částkou ve výši 1 000 Kč, vydaly správní orgány, které k tomu měly pravomoc a byly k jejich vydání věcně příslušné, a ani nejsou stížena zásadními nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy. Rozhodnutí správních orgánů proto nejsou nicotná, a námitka nicotnosti rozhodnutí správních orgánů tak není důvodná.
18. Žalobkyně rovněž toliko v obecné rovině namítala nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů. Ani tato námitka není důvodná. Správní orgány v rozhodnutí uvedly důvody, na základě kterých byla žalobkyni uložena povinnost nahradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění žalobkyně, a specifikovaly podklady, na základě kterých dospěly k uložení této povinnosti. Zároveň popsaly úvahy, kterými se řídily při hodnocení podkladů a při výkladu na věc dopadajících právních předpisů. Rozhodnutí správních orgánů tedy nejsou nepřezkoumatelná.
19. Podle § 79 odst. 5 správního řádu povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou uloží správní orgán účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Prováděcí právní předpis stanoví výši paušální částky nákladů řízení a výši paušální částky nákladů řízení ve zvláště složitých případech nebo byl-li přibrán znalec. V případech hodných zvláštního zřetele lze výši paušální částky na požádání snížit.
20. Podle § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. paušální částka náhrady nákladů řízení, které účastník vyvolal porušením své právní povinnosti, činí 1 000 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

21. Soud dále poukazuje na to, že žalobou napadené rozhodnutí, kterým žalovaná potvrdila rozhodnutí, jímž správní orgán I. stupně uložil žalobkyni podle § 79 odst. 5 správního řádu zaplatit náklady správního řízení paušální částkou 1 000 Kč, je závislé na rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně, neboť jen v případě zákonnosti rozhodnutí o správním vyhoštění lze dovodit, že žalobkyně porušením své právní povinnosti řízení o vyhoštění vyvolala (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2013, č. j. 5 As 71/2013-24, www.nssoud.cz). Rozhodnutí o nákladech řízení je totiž integrální součástí rozhodnutí o správním vyhoštění, a to bez ohledu na to, zda jsou oba výroky, tj. jak výrok o správním vyhoštění, tak výrok o náhradě nákladů řízení, obsaženy v jednom rozhodnutí, či zda je každý obsažen v samostatném rozhodnutí. Výrok o nákladech řízení sleduje osud výroku o správním vyhoštění a nemohl by obstát, pokud by hlavní výrok (jímž bylo žalobkyni v tomto konkrétním případě uloženo správní vyhoštění) nenabyl právní moci.
22. Jak vyplývá ze shora uvedené rekapitulace obsahu správního spisu, v projednávané věci bylo dne 25. 1. 2016 s žalobkyní zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 zákona o pobytu cizinců. Dne 29. 1. 2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým uložil žalobkyni správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, stanovil dobu, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a určil dobu k vycestování z území. Žalovanou bylo uvedené rozhodnutí změněno pouze v části týkající se délky uloženého správního vyhoštění, v ostatních částech bylo ve smyslu § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno a nabylo právní moci dne 16. 5. 2016. Soud zdůrazňuje, že ze správního spisu ani z tvrzení žalobkyně nevyplyvá, že by došlo k jeho zrušení. Lze dále poukázat na to, že správní orgány nevyhověly návrhu žalobkyně o obnovu řízení o správním vyhoštění, které bylo pravomocně ukončeno rozhodnutí žalované ze dne 20. 4. 2016, neshledaly důvody pro provedení přezkumného řízení, ani nevyhověly žádosti žalobkyně o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění vydanému správním orgánem I. stupně dne 29. 1. 2016, č. j. KRPU-16921/ČJ-2016-040026. I tyto skutečnosti, které soud zjistil ze správního spisu, tedy vypovídají o tom, že rozhodnutí správních orgánů, jimiž bylo žalobkyni pravomocně uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, nebyla zrušena.
23. Jak již bylo uvedeno výše, rozhodnutí o nákladech řízení je nedílnou součástí rozhodnutí o správním vyhoštění. Rozhodnutí správních orgánů, jimiž bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, jsou pravomocná. Soud je za tohoto stavu oprávněn přezkoumat rozhodnutí o nákladech řízení pouze z toho hlediska, zda byly naplněny podmínky pro uložení povinnosti nahradit náklady řízení stanovené v § 79 odst. 5 správního řádu, resp. zda je uložena paušální částka náhrady nákladů řízení v souladu s vyhláškou č. 520/2005 Sb.
24. V daném případě je nepochybné, že žalobkyně svým protiprávním jednáním vyvolala předmětné řízení o správním vyhoštění tím, že pobývala na území České republiky od 22. 1. 2016 bez víza nebo bez platného oprávnění, ačkoliv k tomu nebyla oprávněna. Tato skutečnost je potvrzena jednak obsahem správního spisu a jednak pravomocným rozhodnutím o správním vyhoštění. Správní orgány tak dle názoru soudu postupovaly v souladu s § 79 odst. 5 správního řádu a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., jestliže uložily žalobkyni povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

25. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalované náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly, a ani jejich náhradu nepožadovala, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 27. května 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.